

Глава 51.

За милостыня.

Колко сме длъжни да пригледваме сиромасите, и да имъ стрѣваме добро за любовъта на Исуса Хріста, защото Хрістосъ тѣхъ остави на тоя свѣтъ вмѣсто себе си, който прави добро на сиромасите, той го прави и на самага Бога, блаженъ е оный, който милѹва Бога, защото и той ще бѣде помилѹванъ отъ Бога, а треокаменъ е оный, който се отрича отъ Него. Ние храниме безсловесныте скотоке безмѣрно, а Хріста оставаме да гладѹва. Сирѣчь: ны за да ѣздиме добры коне не видиме каква цѣна даваме да ги кѹпѹваме, и на секій день по толкѹва иждивяваме за да ги храниме, а некой сиромашъ като ны попроси нещо за има Хрістоко, ние се отричаме отъ него, и даваме тамо, гдѣто не само не ще да пріемиме нещо, но іоше дѹшевно и тѣлесно поврежденіе си докарваме. До сега не сме виждали никого да усиромашей отъ даваніе милостини, а многѹ сме видѣли, който са се отпѣснали по лошаки работы, испадналиса въ крайно сиромашество.

Божественното писаніе нарича милостыната сѣме, който прочее сѣе сѣме, не го фърла за да го погѹби, но да го умножи. Така и който дава на сиромаша милостыня не изгѹбва, онова даваніе, но